

slovenska DRŽAVA

FOR A FREE SLOVENIA

SLOVENSKO DRŽAVO LAHKO KUPITE V

v Celovcu pri uredništvu tednika NEDELJA
v poslopu Mohorjeve družbe.

Nadaljnje naslove bomo objavili naknadno.

LETNIK XXXVII. - VOLUME XXXVII

SEPTEMBER 1986

Št. 9 No. 9

Protestno zborovanje številnih zastopnikov zasužnjenih narodov, na trgu pred torontsko mestno hišo proti komunistični tiraniji.

Mladina nese bodočo žico, simbol komunistične tiranije.

Naci-komunistična nenapadalna pogodba in slovenski narod 23. avgusta 1939

Sedanji komunistični oblastniki v socialistični republiki Sloveniji so mladim slovenskim povojnim rodovom namerno zamolčali ali pa naravnost ponaredili, prikrojili sebi v prid, vrsto bolečih zgodovinskih dejstev z golim namenom, da svoja genocidno izdajalska ravnanja zabrišejo in s tem izognejo obsojbi kritičnega slovenskega zgodovinskega podajanja važnih zgodovinskih dogodkov in s tem obsodbi bodočih slovenskih rodov.

Ker sedanji slovenski učni program teh dogodkov sploh ne omenja, se mi zdi prav in umestno, da Slovenci v svobodnem svetu jasno in glasno povemo o zadržanju in ravnanju slovenske komunistične partije v zvezi s to sramotno genocidno pogodbo, ki sta jo podpisala zunanja ministra - Ribbentrop in Molotov! - dveh zloglasnih tiranij dvajsetega stoletja.

Pregled in razvoj protinarodnega, naravnost izdajalskega ravnanja slovenskih komunistov:

- Že od 1939 leta dalje, po podpisu nenapadalne, prijateljske pogodbe med Hitlerjevo Nemčijo in Stalinovo Sovjetsko zvezo, ki sta jo podpisala zunanja ministra Ribbentrop in Molotov, so slovenski komunisti odkrito sodelovali z nacistično Nemčijo.

- Ob Hitlerjevem napadu na kraljevo Jugoslavijo, 6. aprila 1941, leta so slovenski komunisti sabotirali vsak odpor proti nemškimi oboroženim silam. S posebnimi letaki so nagovarjali

Nadaljevanje na str. 2

PRIMORSKA: V Trstu podelijo vsako leto knjižno nagrado Vstajenje na sedežu Slovenske prosvete. Letos je komisija pregledala nič manj kot 19 knjig zamejskih in zdmskih besednih umetnikov. Letošnja nagrada, ki jo je darovala Hranilnica in posojilnica na Občinah, je bila podeljena pesniški zbirki Franceta Papeža: Dva sveto-va. Lep znak objektivnosti in sodelovanja dveh Slovenij! (Mladina 4-1986).

KOROŠKA: Dr. Franci Zwitter ml. je sodeloval letos na dunajskem simpoziju o literaturi narodnih manjšin v Avstriji. Ta režimski človek je označil dobo med obema vojnama na Koroškem nacionalno siromašno, nazadnjaško in kulturno-politično mračno. V tej povezavi je bil tudi označen kot reakcionar dr. Vinko Zwitter. Protestirali so upravičeno sorodniki dr. Vinka pa tudi NSKS (Narodni Svet Koroških Slovencev). Ta organizacija je pravilno omenila, da je mnogo bolj borna doba po 1945, ko Slovenci nismo več spravili skupaj deželnega zastopnika in ko je propast slovenstva mnogo bolj hitra kot med obema vojna.

23. AVGUSTA 1939

Na ta dan, pred sedeminštiridesetimi leti, sta zunanja ministra dveh totalitarnih držav, Ribbentrop za nacistično Nemčijo in Molotov za komunistično Sovjetsko zvezo, podpisala prijateljsko, nenapadalno pogodbo, ki je trajala do 23. junija 1941 leta, ko so Hitlerjeve horde napadle sopolpisnico Sovjetsko zvezo.

S to sramotno genocidno pogodbo se je začel razdejanje druge svetovne vojne z nepopisnim trpljenjem in posledično doz-daj že nad sto milijonov nedolžnih človeških žrtev, dalje že medvojna in povojna delitev Evrope in končno zasužnjeje narodov v Evropi in drugod po svetu.

Proti tej nečloveški tiraniji so se

letos meseca avgusta v Ameriki, Kanadi v delu svobodne Evrope in Avstraliji vrstila številna protestna zborovanja.

Ta protestna zborovanja se bodo nadaljevala tudi v bodoče. Torontski župan g. Art Eggleton pa je na dan protestnega zborovanja v Torontu uradno odobril, da bo od letos naprej vsakoletni 23. avgust, imenovan "International Black Ribbon Day", posvečen dnevu opomina na neprestano borbo svobodnega človeka proti komunistični tiraniji kjerkoli že po svetu.

Tega zborovanja so se udeležila številna zastopstva vseh po komunizmu zasužnjenih narodov. Slovenice je zastopala Slovenska narodna zveza v Kanadi.

Udeležec.

Poziv in prošnja vsem bivšim članom in članicam Slovenske dijaške zveze

Usoda je raznesla bivše člane in članice SDZ po vsem svetu. V borbi za prostor na svetu so se v mnogih primerih potrgale ali vsaj oslabile medsebojne povezave. Na pobudo mnogih bom skušal pomagati k obnovitvi teh vezi, za kar pa potrebujem Vaše sodelovanje. Prosim, da izpolnite to tiskovino in mi jo pošljete. Prejem vsake prijavnice bom potrdil.

Ime in priimek _____

Naslov _____

(kraj, država, provinca, poštna številka)

Telefon _____

Bil sem član (ica) SDZ _____

v srednji šoli v _____

v akademskem klubu _____

Bil(a) sem odbornik (ca) kot _____

Bil sem poglavar (ica) na šoli _____

Bil sem veliki poglavar (velika poglavarica) za _____

Vladimir Mauko
pred vojno poglavar SDZ na učiteljski v Mariboru
med vojno zadnji poglavar na ljubljanskem učiteljski

BOG, NAROD, DRŽAVA

slovenska DRŽAVA

FOR A FREE SLOVENIA

Subscription rates
\$12.00 per year
\$1.00 single issue

Advertising 1 column x 1" \$4.20

Published monthly by Slovenian National Federation of Canada
646 Euclid Avenue, Toronto, Ont. M6G 2T5

SLOVENSKA DRŽAVA IZHAJA ENKRAT MESEČNO

GLAVNI UREDNIK: VLADIMIR MAUKO
P. O. BOX 393, STATION "A", WILLOWDALE
ONTARIO, CANADA M2N 5T1

UREDNIK ZA ARGENTINO: MARTIH DUH
CALLE 105, No. 4311
VILLA BALLESTER, ARGENTINA

Letna naročnina znaša: Za ZDA in Kanado \$12, za Argentino in Brazilijo po dogovoru. Anglija, Avstrija, Avstralija, Francija, Italija in druge države \$12 US. Po letalski pošti po dogovoru.

Za podpisane članke odgovarja pisec. Ni nujno, da bi se avtorjeva naziranja morala skladati v celoti z mišljenjem uredništva in izdajatelja.

TORONTO

V TORONTU je pred kratkim umrl g. Z. Bil je edina preživela žrtev Jelendolske tragedije. Od skoraj 200 nedolžno pobitih se je edini rešil. O grobovih teh nedolžnih na ribniškem pokopališču smo pisali pred kratkim. Po revoluciji so partizani uničili nagrobne kamne in spomenike. Začeli so prekopavati grobove. Ko so prišli do krst samih, so se ljudje uprli in vpili na skrunitelje, naj pustijo trupla na miru. Pokopališče je še danes prekopano.

ODHAJAJO: Ga. Karolina Rak, Rakova mama, je doživela skoraj 95 let. Rojena je bila 13. oktobra 1891. Bila je izvanredno markantna osebnost, - vsi smo jo poznali, ko je obiskovala cerkev na Manning Ave., in na Balm Beach, kjer je tako rada bivala v poletnih počitnicah pri hčerku Ani in zetu Francu Žumru. Leta 1945 je z večino otrok zapustila domovino. S težkim srcem se je vrnila sama v domovino k bolnemu možu. Otrokom se je zopet pridružila leta 1956. Bog ji je naklonil srečo, da

je skoraj do konca življenja lahko pomagala pri delu v prijaznem slovenskem domu Žumrovih. Hčeri Ani Žumer, sinovom Vinokotu, dr. Maksu in Mirotu, njihovim družinam naše iskrene sožalje!

NEW YORK

NEW YORK: Slovenska župnija v New Yorku je 13. septembra 1986 praznovala 70letnico obstoja kot slovensko duhovno in kulturno središče Slovencev v New Yorku. Cerkev sv. Cirila je služila mnogim slovenskim imigrantom v Ameriko po obeh svetovnih vojskah in drugih valov emigracije.

Ob praznovanju 70. letnice so Slovenci v N. Y. postavili novo cerkveno okno v spomin slovenskega misionarja škofa Friderika Baraga. "Baraga je prižgal luč resnice, lepote in smisla življenja. Ostal je zvest materinščini in slovenskim izročilom." Tako je zapisal sedanji župnik fare sv. Cirila, pater Robert Mazovec.

Čestitke je pismeno izročil newyorški kardinal O'Connor, pri maši pa ga je zastopal prev. Podš-

kof Joseph O'Keefe. Slavnostna večerja je bila v Ridgewood po akademiji, ki so jo pripravili slovenski New Yorkčani.

Baragovo okno v cerkvi sv. Cirila, delo umetnika Mira Župančiča, je največja slovenska stvaritev te vrste v zadnjih desetletjih. Okno je podoba misionarja Velikih jezer v škofovskem oblačilu z dvema Indijancema, v ozadju so vode jezer, okvir pa sestavlja bogato zelenje.

Baragovo okno je široko 6 čevljev, visoko je 16 čevljev. Sestavljeno je več kot 2000 barvih stekel vrste Tiffany, ki so položena v 27 okvirih. Stekla so rezana, vložena drugo v drugo, žgana in tudi zalita v svinčene robnike. Umetnik je delal okno več kot eno leto. Okvir iz nerjavečega jekla je sestavil parsarski mojster Tone Babnik, vzdal ga je stavbenik Ivan Blejec.

Naci-komunistična nenapadalna pogodba...

Nadaljevanje s str. 1

Slovenec, zlasti pa vojake in častnike, da se je nesmiselno boriti proti Hitlerjevi Nemčiji, naši prijatelji in zaveznici.

- Ob splošni mobilizaciji so slovenski komunisti trosili letake in na enem izmed teh je bil naslednji poziv:

"Oficirji, podoficirji in vojaki! Ne odzivajte se pozivom, ki jih prejimate te dni! Vedite, da vas hoče srbska čaršija izrabiti za topovsko krmo angleške plutokratske buržoazije proti Nemčiji, prijatelji in zaveznici zaščitnice vsega delovnega ljudstva Sovjetske Rusije!"

- Od 6. aprila 1941 do 22. junija 1941. leta - skoraj polne tri mesece! - ko je slovenski narod že trpel in krvavel pod okupatorji, so slovenski komunisti odkrito sodelovali z Nemci in z gestapovci pripravljali sezname za izselitev Slovencev.

- Šele ob Hitlerjevem napadu na Sovjetsko zvezo 22. junija 1941. leta so se slovenski komunisti zavedli, seveda, zopet po ukazu Stalina, Moskve in kominterne, da se je treba boriti proti okupatorjem.

- Borbo proti okupatorjem pa so slovenski komunisti razglasili ne zaradi tega, ker je slovenski narod že tri mesece krvavel pod trojnimi okupatorjem, pač pa zato, ker so Hitlerjeve horde napadle Sovjetsko zvezo. To nam prepričevalno potrjuje priljubljena partizanska pesem:

"Naglo puške smo zgrabili,
in odločno z doma šli,
ko sovjetski so junaki
skupni boj oklicali!..."

- V tem preračunano insceniranem preobratu so slovenski komunisti v službi mednarodnega zločinskega komunizma, po ukazu kominterne, izvedli v Sloveniji krvavo komunistično revolucijo, ki je z mučenjem pomorila na tisoče nedolžnih Slovencev.

- Slovenski komunisti so z nesmiselnim pobijanjem vernih in narodno zavednih Slovencev iz vseh področij slovenskega narodnega življenja, tako rekoč prisilili slovenski narod, da se je uprl krvavemu komunističnemu terorju in pri tem prav nič izbral in gledal, kdo mu daje orožje. Takrat je šlo za goli življenjski narodni obstanek! Ker pa so Slovenci takrat branili svoja življenja in svoje domove, so jih komunisti označili za "izdajalce".

- Slovenskim komunistom je šlo le za oblast in jim prav nič ni bilo mar osvoboditev slovenskega naroda in združitve slovenskega narodnega ozemlja.

- Pokojni E. Kardelj je v začetku komunistične revolucije to jasno poudaril, ko je dejal: "Važno je, da pridemo na oblast. In če Slovencev več ne bo, bomo druge naselili! In to se že vsa leta komunistične tiranije v Sloveniji v polni meri uresničuje."

- Čeprav se je slovenski narod uspešno boril proti komunizmu, je bil po končani drugi svetovni vojni zaradi takratnega svetovnega političnega položaja kruto prevaran in proti lastni volji prišel pod komunistično tiranijo.

- Po končani drugi svetovni vojni so slovenski komunisti, potem, ko so se polastili oblasti, brez sodnega postopka pobili v Kočevskem Rogu, Teharjih, Celju, Št. Vidu, Radovljici, Jesenicah in drugih krajih Slovenije nad trinajst tisoč s Koroške, Vetrinjskih, vrtnjenih slovenskih domobrancev, poleg tisoče civilistov in med temi tisoči nedolžnih žrtev so bili tudi otroci, dojenčki, ki so jih podivjani partizani s silo odvzeli materam z naročij.

- Za ceno vrnitve slovenskih domobrancev, slovenske narodne vojske, so se slovenski komunisti odrekli, dokončno odpovedali, zibelki slovenskega domovja, Koroški, slovenski Primorski in slovenskem Porabju.

- Že med krvavo revolucijo so se slovenski komunisti sovražno zaganjali v slovenskega kmeta, ki je že vsa stoletja veljal za steber slovenskega naroda, po končani vojni pa so ga skoraj popolnoma uničili. Obnova in oživetje slovenstva pa je brez trdnega in narodno zavednega slovenskega kmeta, težka, da ne rečem, skorajda nemogoča...

- Slovenski komunisti so s svojo genocidno politiko, ki se s posebno oostrostjo in doslednostjo uresničuje na gospodarskem, narodno-kulturnem, družbeno političnem in ideološkem področju, so pripeljevali slovenski narod na rob propada.

- Z vselitvijo pripadnikov drugih južnoslovenskih narodov v Slovenijo - zdaj je v Sloveniji že nad 300 tisoč Srbov, Hrvatov, Makedovcev, Črnogorcev, Albancev...! - so slovenski komunisti oslabili in po nekaterih krajih in mestih, kot npr. Kranj, že popolnoma spremenili značaj slovenskega naroda...

- Višek srbskega imperializma v Sloveniji pa je viden v diabolni pripravi o novih "učnih jedrih" s katerimi hočejo popolnoma izriniti slovenski jezik in ga nadomestiti s srbskim, ali kakor ga tudi imenujejo z "jugoslovanskim" jezikom.

- Daleč smo prišli po zaslugi slovenskih komunistov. Kot že uvodoma poudarjeno, ta neizpobitna zgodovinska dejstva niso obsežena v sedanjem komunističnem učnem programu socialistične republike Slovenije in zato načrtno izpuščena iz vseh sedanjih učnih knjig in drugih učnih pripomočkov.

L. Pečan

Župnijska hranilnica in posojilnica "Slovenija"

Vam nudi razne finančne usluge: Posojila za hiše, avtomobile, potovanja, študij itd. Vaši prihranki pa se obrestujejo po najvišji možni stopnji.

**Poslužite se naše
slovenske finančne ustanove!**

URADNE URE

na Manning Ave., Toronto

Torek - sredo _____ 10 a.m. - 3 p.m.
Četrtek - petek _____ 10 a.m. - 8 p.m.
Sobota _____ 10 a.m. - 1 p.m.

Tel.: 531-8475

na 739 Brown's Line, Toronto

Torek - sredo _____ 10 a.m. - 3 p.m.
Četrtek - petek _____ 1 p.m. - 8 p.m.
Sobota _____ 10 a.m. - 1 p.m.

Tel.: 255-1742

v Hamiltonu pri sv. Gregoriju Velikem

Vsak petek od 4h do 8h zvečer.

Tel.: 561-9952

Slovenecem v New Yorku čestitke, ob tako važnem praznovanju slovenske zgodovine na severnem ameriškem kontinentu. P. Č.

SIN: Pri Sonji, rojeni Urbanc in možu g. Dykes Scott, so dobili prvorojenca 17. julija. Naš sodelavec Peter Urbanc je tako postal prvič stari oče. Mladi družini in ponosnemu staremu očetu - čestitamo!

Vse dopise, članke, naročnino in prispevke v tiskovni sklad sprejemamo na naslov Slovenska Država, P. O. Box 393, Station "A", Willowdale, Ontario M2N 5T1.

V Argentini pa pošiljajte vse omenjeno na naslov argentinskega urednika in upravnika g. M. Duh, Calle 105, No. 4311 Villa Ballester, Argentina

Call First.

Problems? Questions?

Canada Pension Plan

Old Age Security

Family Allowances

Call Health and Welfare Canada,

**listed under
the Government of Canada**

Health and Welfare
Canada

Santé et Bien-être social
Canada

Canada

JUGOSLAVIJA PO TITU

Posneto po sestavku Ein Land befreit sich aus dem Schatten eines grossen Mannes, ki ga je objavil Carl G. Strohm v Die Welt 26. junija 1986. Op. uredništva.)

V Jugoslaviji sicer ne poznajo 'detitoizacije', toda za mlajšo generacijo je njegova doba samo se daljni spomin na čas, ko je bil dinar še nekaj vreden in se je življenje zboljševalo (čeprav ugotavljajo sedaj, da je bilo vse to na up). Niti na Titovem grobu ni nikakega partijskega simbola in tudi komunistične zvezde ni na mramornati plošči. Šofer, ki je prevažal po Beogradu tuje časnikarje za časa partijskega kongresa, je izjavil, da ga kongres prav nič ne zanima. Zanj je važno samo, da ima delo in da more kolikor toliko dostojno živeti.

Nekaj dni pred partijskim kongresom so zborovali v istem prostoru komunistični mladinci. Mladi komunisti iz Slovenije so prišli s kopico radikalnih predlogov, ki pa jih delegati iz ostalih republik niso podprli. Med njimi je bil predlog, naj bi nadomestili letno štafeto za Titov rojstni dan s pohodom brezposelnih in masovne telovadne nastope v stadionu s protestnim zborovanjem proti "besednim deliktom" (izražanjem nekonformistih idej). Protestirali naj bi proti oboroževanju Jugoslavije in proti jugoslovanskemu prodajanju orožja. Na zborovanjih naj bi imela mladi na priliko protestirati proti atomski energiji in atomskemu onesnaževanju okolja. Mladi slovenski komunisti so tudi načeli razpravo o možnosti zamenjanja vojaške obveznosti z nadomestki ali celo z možnostjo upreti se vojaščini. Zagovarjali so tudi stavko kot zakonito obliko borbe delavcev ter odpravo smrtne kazni.

Izven skupščine so bile te zahteve tako toplo sprejete, da so prevažali beograjski šoferji mlade slovenske komuniste po Beogradu brezplačno in tudi niso sprejemali nobene napitnine.

NOVA ZADRUŽNA ZALOŽBA V KANADI

Lansko leto so ustanovili v Novi Škotski novo zadrugo, ki ima kot svoj namen zalagati in razpečavati zadržno slovstvo. V tem kratkem času so izdali že nekaj del:

Leonard Oja, po rodu Estonec, ki je bil aktiven v zadržništvu že doma in je doživel sovjetsko razdejanje estonskega zadržništva, je dejaven v zadržništvu tudi v Kanadi. Med drugim je predaval več let upravljanje zadržništva v Coady International Institutu. Sedaj je napisal knjigo Cooperative Management, ki je izšla v sestih zvezkih.

Misijonar Harvey Steele, SFM, ki je preživel večino svojega življenja v Latinski Ameriki (sedaj je že v pokoju), je ponovno

obiskal 16 dežel, da bi ocenil uspehe oz. neuspehe zadržništva v izboljšanju življenjskih razmer domačinov (po naročilu Canadian Catholic Organization for Development and Peace). Kot neobhodni pogoj za uspeh zadržništva navaja temeljito zadržno vzgojo. V knjigi tudi primerja komunizem in kapitalizem z zadržništvom. Naslov njegove knjige je Winds of Change.

Tretje delo je napisal Rudolf Čuješ o predmetu, ki ga zadnje čase zelo obravnavajo zadržniki zlasti v Kanadi, čeprav so ga izvedli doslej najbolj dosledno v Švici (zadržna skupnost MIGROS), Social Reporting/ Auditing for Cooperatives.

POPULARNOST KOMUNISTIČNIH STRANK UPADA V EVROPI

Komunistične stranke v Evropi postavljajo kandidate pri volitvah v vseh evropskih državah razen na Irskem. Kot kaže razpredelnica, dobivajo vedno manj glasov (z majhnim porastkom v tem desetletju v Grčiji [0.4%], na Portugalskem [2.0%] in na Sveskem [0.6%]). Poleg notranjih razprtij vplivajo na volilce ukrepi Sovjetske Zveze, ki so v ostrem nasprotju z njihovo demokratično in mirovno propagando. Vse lepe besede in izrabljanje "koristnih bedakov" ter sistematično zavajanje ljudi v demokratičnih državah z napačnimi informacijami (pred kratkim je bilo to delovanje razkrinkano na televizijskem programu v Kanadi) se razblinijo v nič ob brutalnih ukrepih Moskve kot so Berlinski zid, oborožena intervencija na Madžarskem, CSR, Afganistanu in pritisk na Poljsko.

Država	% glasov, ki so jih dobile komunistične stranke pri volitvah sredi desetletja		
	1940	1970	1980
Avstrija	5.4	1.2	0.7
Belgija	12.7	3.2	1.2
Danska	12.5	4.2	0.7
Finska	23.5	18.9	14.0
Francija	26.1	21.4	9.8
Zapadna Nemčija	5.7	0.3	0.2
Grčija	---	9.5	9.9
Islandija	19.5	18.3	17.3
Italija	18.9	34.4	29.9
Luxembourg	13.5	10.5	4.9
Nizozemska	10.6	4.5	1.9
Norveška	11.9	0.4	0.2
Portugalska	---	13.5	15.5
Spanija	---	9.3	3.8
Švedska	10.1	4.8	5.4
Švica	5.1	2.4	0.9
Anglija	0.4	0.1	0.04

Na Finskem se skrivajo komunisti pod imenom Ljudska demokratična liga in v Islandiji pod Ljudska zveza.

Umrl je dr. Andrej Duh

12. aprila letošnjega leta je v mestu Nagykanizsa na Madžarskem umrl dr. Andrej Duh, zdravnik, specialist za hematologijo.

Rajni Andrej je bil rojen 29. oktobra 1918 v prekmurški vasi Melinci, (ki tistega dne ni ostalo Slovenijo slavila osvoboditve, ampak brezvladje, ki mu je napravil konec Bela Kuhn, z ustanovitvijo prve sovjetske republike v srednji Evropi, katere del je bilo tudi Prekmurje; nekdanjo madžarsko vojsko je zamenjala t. i. "voros garda" - rdeča straža ali "boljševiki", ki jih imajo Prekmurci vse do danes v slabem spominu).

Osnovno šolo je obiskoval v domači vasi, srednješolske študije je končal z maturo na klasični gimnaziji v Mariboru, jeseni leta 1937 pa se je vpisal v prvi semester medicinske fakultete na ljubljanski univerzi "kralja Aleksandra". Toda že leta 1939 se je za zimski semester moral preseliti v Beograd za vpis v peti semester, ker ljubljanska univerza do takrat še ni imela popolne medicinske fakultete. Študije v Beogradu mu je prekinil nemški bombni napad na Beograd in nepričakovano nagel razpad Jugoslavije. Vrnil se je domov, v Prekmurje, ki so ga takoj prve dni vojne kot svojo zgodovinsko posest zasedli in "osvobodili" Madžari. Madžari so se v teh svojih "osvojenih" zemljah hoteli svojim "nekdanjim državljanom" pokazati velikodušne in strpne in so z zakonskim dekretom vsem na "osvojenem ozemlju rojenim ali bivajočim univerzitetnim študentom", ki so bili že v zaključnih semestrih svojih študij, dovolili zadnje izpite polagati na univerzi v Peci (nemško: Funfkirchen) v nemškem jeziku. Zato se je rajni Andrej odločil za vpis na omenjeno univerzo, da bi tam končal še manjkajoče semestre svojih študij. Ker je madžarski jezik imel takorekoč v "ušesu", mu ni zvenel tuje, saj je po priključitvi

Prekmurja k jugoslovanski Sloveniji - formalno šele leta 1920 - madžarsko govorico bilo slišati domala po vseh prekmurških vaseh še dolga leta po prvi vojni in sta jo perfektno obvladala tudi oče in mati. Še pred koncem druge svetovne vojne je končal

na univerzi v Peci diplomske izpite v madžarskem jeziku in postal doktor medicine.

Po vojni se ni vrnil v Slovenijo, ker je vedel, da je doma divjala komunistična revolucija, z radijskih poročil je zvedel, da je komunistična stranka absolutni gospodar države, da je tudi za politično neaktivne idejne nesprotnike komunizma edina kazen smrt. Spoznal je, da zanj kot člana kluba "Straža" doma ni bodočnosti, saj so vsi člani "Straže" že leta 1942 zaradi tega članstva samega bili avtomatično obsojeni na smrt. V takem od sovraštva zastrupljenem ozračju se mu resno konstruktivno delo ni zdelo mogoče. Na Madžarskem pa ni bilo nobene revolucije in je pri prvih povojnih volitvah leta 1945 dobila večino stranka malih posestnikov, ki je bila celo protikomunistična. Na pritisk sovjetskih zasedbenih oblasti so komunisti na Madžarskem prišli na oblast šele leta 1947. Tam ni bilo sovraštva, ki je slepilo slovenske komuniste.

Zato je Andrej sprejel mesto zdravnika v bolnici v Szegedu. Po nekaj letih odličnega delovanja je bil premeščen v znan sanatorij v letoviškem mestu Salgotarjan tik ob slovaški meji. Tu je kmalu postal ravnatelj. Med madžarsko protisovjetsko vstajo se je znašel v Budimpešti, zadnjih 20 let pa je vse do upokojitve bil primarij in ravnatelj državne bolnice v Nagykanyizsi; po upokojitvi je vse do smrti bil predsednik madžarskega Rdečega križa.

Življenjska pot rajnega Andreja je bila vseskozi težka in polna trpljenja. Doma iz revne kmečke družine z desetimi otroki se je dejansko že v nižji gim-

naziji moral ukvarjati z instrukcijami, ker z doma ni mogel pričakovati zadostne pomoči za vzdrževanje. Na univerzi se je prav tako moral vzdrževati s poučevanjem v raznih bogatih ljubljanskih družinah. Večkrat je poletne počitnice preživel s kako znano ljubljansko družino kot domači učitelj. Kot srednješolec je stanoval v Malem semenišču, kot univerzitetni študent pa nekaj časa v Cirilovem, pozneje pa v Oražnovem domu, kjer je sobo delil z dvema zagriženima komunistoma, katerima je najbolj šla na živce njegova vsakodnevna večerna molitev, ki jo je sleherno noč pred počitkom opravljal kleče ob postelji.

Takoj po vpisu na univerzo se je pridružil skupini študentov, ki jim je duhovni voditelj bil prof. Lambert Ehrlich v Akad. klubu "Straža" in tudi postal član akademske Kongregacije "Kraljica Apostolov in sveti Mihael nadangel". Po končanih študijah se je v mestu Peci poročil z domačinko iz madžarske nižje plemiške rodbine. (Plemiške naslove je na Madžarskem odpravil šele komunistični režim). V družinskem življenju pa ni imel sreče. Prva žena je umrla že po dveh letih in pustila nekaj mesec starega sinčka. Po ponovni poroki, seveda tudi z Madžarko, se mu je rodil še en sinček in hčerka. Pa tudi hčerka je umrla in pustila tri neodrasle otroke. Pred tremi leti se mu je smrtno ponesrečil še najstarejši vnuk, star komaj 12 let.

Večkrat se je v pismih tožil, da ga težko in odgovorno poklicno delo, vrhu tega pa še naporna ravnateljska služba zelo zdelujeta. Začelo mu je slabeti srce. V soboto 12. aprila je končno prenehalo utripati in je umrl v 68. letu življenja. Pokopan je na pokopališču v Nagykanizsi.

Njegove prijatelje iz Akademске kluba "Straža" in jezuitske Marijine kongregacije "Kraljica Apostolov in sveti Mihael nadangel" vabim in prosim, da rajnega Andreja vključijo v svoje molitve.

Nikolai Tolstoy, CELOVŠKA ZAROTA. Vojni zločini in diplomatske tajnosti. Celovec: Mohorjeva založba 1986, 57 strani, cena 58 šilingov.

Zgodovinar Nikolai Tolstoy je posvetil velik del svojega znanstvenega raziskovanja dogodkom druge svetovne vojne, ki so ostali dolgo prikriti širši javnosti. Kadar koli je kdo zastavil nezaželena vprašanja, so jih skušali prikriti ali zadušiti. V prvem delu svojega raziskovanja, ki ga je objavil v knjigi Žrtve Jalte (1977), je osvetil ozadje Belorusov Sovjetom in to kljub temu, da niso bili vključeni v Jaltskem dogovoru. Pozneje je nadaljeval z raziskovanjem prav tako zameglenega vprašanja vračanja beguncev iz avstrijske Koroške, ki je vodilo tudi do zločinskega pokolja desetisočev Slovencev. To je predmet pričujoče knjizice, katere original je bil objavljen že l. 1983 v angleščini. Med tem je izšlo v angleščini drugo, obširno dokumentirano delo istega zgodovinarja Minister in pokol, o katerem smo že obširno poročali v SD. V tej knjigi je seveda več podrobnosti tako glede razvijanja dogodkov kot tudi podrobno pričevanje o komunističnem postopanju, ki so ga posredovale redke osebe, ki jim je uspelo, da so se rešili iz množičnih grobov. Kolikor je uspelo Tolstoyu razkriti dejansko dogajanje, ko so potekle omejitve tajnosti raznih uradnih podatkov in je govoril z mnogimi osebami, ki so bile priče teh dogodkov, kaže vse, da je bil odgovoren za to neodobreno izročanje Harold Macmillan. Kljub večkratnemu poskusu ni Macmillan nikdar pristal na razgovor s Tolstoyem. Tako verjetno ne bomo nikdar zvedeli za motive, ki so nagnili Macmillana do dejanj, za katera ni bil

Njegovi, na tem svetu ostali bratje in sestre ponižno prosimo Vsemogočnega, naj v svoji neskončni dobroti prizadevanja našega rajnega brata Andreja za laj-

pooblaščen in katerih niti komunisti niso pričakovali.

Čeprav je Celovška zarota s mo posnetek bolj obširnega poglavja iz njegove najnovejše knjige, je pohvale vredno, da je izdala Mohorjeva prevod tega dela. Tako bodo Tolstoyeve znanstvene ugotovitve dostopne tudi tistim, ki ne obvladajo angleščine.

dreš

VANCOUVER - SFRJ: Jugoslovanski paviljon je izredno skromen. Ali ni bilo denarja zato, ali pa so ga direktorja spravili v svoj žep. Kažejo N. Tesla. Iz tega genija hočejo sedaj komunisti kovati politični kapital. Kot je znano, je Tesla zadnja leta prejemal krepko mesečno podporo (apanažo) od kraljevskega konzulata v Washingtonu, ni pa se hotel opredeliti politično. Višek vsega je restavrant. Slovenka obiskovalka pravi, da za časa njenega obiska ni bilo nobenega človeka v restavraciji. Pogledala je na cene in je ugotovila verjetni razlog: kranjska klobasa so prodajali za ceno dol. 9.90!!!

KUMANOVO: Predsednik te občine v Macedoniji je maja 1986 javno kritiziral obisk verskega pouka 300 mohamedank v lokalni mošeji. Verske organizacije, vključno katoliške so javno protestirale. Gre za oviranje in omejevanje zakonsko dovoljene verske aktivnosti. Makedonske komuniste zadeva jezi, - po partijski liniji pa tudi po nacionalni, - ker so muslimani v glavnem albanske narodnosti. Albancev je v Macedoniji 300 tisoč. Po 40 letih se verniki ne bojijo več priznati vero, še posebej ko je zmanjkalo terencev aktivistov, ki bi gledali na vsak korak sodržavljanov.

šanje telesnih bolečin in trpljenja svojih bližnjih po njegovem zasluženju in svojem usmiljenju poplača z večnim življenjem.

Njegov brat Tine

Justinian Press v Torontu je izdala knjižico Nikolaya Tolstoja Trial and Error, v kateri pokazuje naivnost kanadske komisije za preiskovanje vojnih zločinov (Deschenes Commission), ki je pripravljena sprejeti za podlago svojega dela tudi sovjetske vire. Tolstoj navaja kopico primerov, kako izpričano neverodostojni so bili taki sovjetski viri v preteklosti. Praznovanje dneva dela v Kanadi gre nazaj do 3. septembra 1894. Organizirano delavsko gibanje pa se je začelo že 23. septembra 1873, ko so zastopniki delav-

skih organizacij iz Toronta, Hamiltona in Ottawe ustanovili skupno organizacijo The Canadian Labour Union.

Televizijska družba CBS v ZDA je pred kratkim prinesla dokumentarni program o naraščajoči rabi mamil v ZDA. Po neki cenitvi porabijo prebivalci ZDA dnevno 220 milijonov dolarjev za mamila. Več oseb, ki so bile predstavljene na programu, je izrazilo bojazen, da je v nevarnosti sam obstoj ZDA, če ne bo uspelo zaustaviti te epidemije, ki uničuje življenje zlasti mladih.

PETA OKROŽNICA PAPEŽA JANEZA PAVLA II.

30. maja je bila objavljena v Vatikanu peta okrožnica papeža Janeza Pavla II., naslovljena Dominum et vivificantem o sv. Duhu v življenju Cerkve in sveta.

Okrožnica slika potek svetovne zgodovine kot boj med dobrim in zlim. Papež gleda v sedanjosti prelomno točko med vero in nevero. Na eni strani je razvoj v smrt, kakor ga nakazujejo splavi, vojne, lakota, terorizem in tekmovalne v oboroževanju, na drugi pa dar življenja, ki ga nudi sv. Duh.

Papež vidi borbo med duhom in mesom tako v družbi kot v poedincih, borbo med vero in nevero, med pokorščino in nepokorščino, med sv. Duhom in satanom.

Kot prvi korak k rešitvi vidi papež v načelni jasnosti, da imenujemo dobro dobro in zlo zlo. Okrožnica je obsodba materializma, ki gleda, teoretično in praktično, stvarnost kot snov, ki zatrjuje, da je s smrtjo konec človekovega bivanja in ki postavlja človeka za sodnika, kaj je dobro in kaj je zlo. Čeprav omenja marksizem z imenom samo enkrat, je vendar jasno, da velja obsodba tudi za marksizem, cigar bistveni nauk je sistematični ateizem.

Dragi rojaki, potujete v Evropo?

Na pragu domovine, v središču stare Gorice na lepem drevoredu Corso Italia, vas pričakujemo v PALACE HOTELU, najboljšem hotelu v mestu: 75 sob s kopalnico, telefonom, radijskim sprejemnikom, barvno televizijo, mini-barom, klimatizacijo. Najmodernejši komfort po zelo ugodnih cenah: enoposteljna soba \$28.00, dvoposteljna soba \$39.00. Cen-

jenim gostom so na razpolago hale, konferenčna dvorana, parkirni prostor in hotelska restavracija včasno ločenem poslovanju. V PALACE HOTELU bo poskrbljeno za vaše čimprijetnejše počutje, dobrodošlico pa vam bo osebno izrekel rojak Vinko LEVSTIK!

DOBRODOŠLI!

VAŠ HOTEL!!!

PH-PALACE HOTEL, Corso Italiana 63

34 170 GORIZIA-GORICA, Italy: Tel.: 0481-82166; Telex 461154 PAL GO I

Obtožujemo..., kogar se tiče! Iz pisma, ki smo ga dobili preko Avstralije, povzemo

...Ing. arch. Cveto Mejač, naš član in sodelavec, ki je napravil pisemsko glavo za "Zvezo slovenske akcije", je zdaj bolan v Queenslandskih hribih v Mapleton. V zadnjem pismu 6. 5. t. l. mi piše o žalostni usodi njegove hčerke Berne, rojena v Southport, Queensland, Avstralija, 1959. Končala v Avstraliji srednjo šolo in odšla v München na študij. Tam je bila ugrabljena in odpeljana v Jugoslavijo, kjer je zginila brez sledu. Verjetno je ubita. Takole piše: "Še septembra meseca 1976 sem poslal Telex iz Münchena v Melbourne in Sydney, prosil Slovence za pomoč, katera mi je bila odklonjena. Šele za svečnico 1977, mi je senator Lajovic telefoniral v Nambour oz. v Woombye z vprašanjem, kaj hočem. In hčerka je bila že v Jugoslaviji, potem pa tako vprašanje. No, 1980 so me pa prišli zasliševati 3 ženske in moški v Woombye. Seveda vsi Slovenci". Namreč ko je zvedel, da bo hčerka deportirana iz Münchena v Jugoslavijo, je šel tja, da jo reši. Pa jo po mednarodnem zakonu, oz. dogovoru Tito - Whitlam tedanjim avstralskim ministerskim predsednikom, da imajo Jugoslovani in njihovi otroci rojeni v Avstraliji dvojno državljanstvo, kar drži še danes. To se pravi, da moji otroci, ki so vsi rojeni v Avstraliji, prenehajo biti Avstralcji, kakor hitro so v Italiji, Avstraliji ali Nemčiji, če jih Jugoslavija zahteva. Te države jih morajo deportirati kot Jugoslovane...

mamo v glavnem sledečo obtožbo:

deportirali Ljenka Urbančiča, ki je imel težave že pred sedmimi leti. Vlačijo ga po časopisih, TV in radiu, da je vojni zločinec, da je Judom škodoval... Zato sem prosil R. Sveta Mejača, da naj on priča, da Urbančič ni vojni zločinec, kakor ni bila njegova hčerka, rojena v Avstraliji pa vseeno deportirana iz Münchena, kot jugoslovanka v Jugoslavijo. Zato sem dobil tako pismo od njega. Že več let sem vedel, da mu je UDBa hčerko ubila, pa se do zdaj nisem upal v to drezati, ker vem da ga boli, le radi Urbančiča sem mu pisal. V istem pismu mi piše v prvih vrstah: "Da, videl sem na TV, slišal po radiu in čital v časopisih o Slovencu g. L. Urbančiču v preteklem mesecu.

Kako neposrečena izvedba avstralskega novinarstva, seveda diktirana od levega krila federalne vlade v Canberri z lažno pretvezo Beograda.

Vinko Telič je bil ugrabljen na meji Avstrija-Jugoslavija, ko je šel domov na obisk. Bil je avstrijski državljan. Aretiran od UDBe 14 dni po izidu J. Komidarjeve knjige v angleščini "The Glimmer of Hope": Tudi njemu je bilo rečeno da je ubil Feliksa Špeha, partizana, skupaj s Komidarjem. Samo Komidar ga lahko reši, če prizna, da ga je on ubil. Komidar ni hotel "Priznati", ker bi postavili njegovo knjigo in pričevanje na laž. Tako je dobil Telič petnajst let zopora.

Pozdravlja Jože Korošok

Javno opravičilo S. D. po poročanju tržaške "Mladike", da naš list ponatiskuje njene članke brez poročila od kod ti izhajajo, se Uredništvo S. D. javno oprostja njenim urednikom. Obljubljamo vsem prizadetim in ne prizadetim, da se bomo takih dejanj v bodoče gotovo izogibali. Kako so nastala ni bilo v urednikovem žaklju! Vsekako se zahvaljujemo "Mladiki" za obvestico! Hvala in brez zamere.

Urednik

Obenem sporočamo tudi dopisnikom iz Argentine, ki jih je naše delo na kakršen način zadelo, da smo vsled teh pomot, že dvakrat morali menjati tiskarno in upamo, da bomo s tem v bodoče odvrnili kakršnekoli neveselosti.

ŠKOFJA LOKA PIKNIK Rodna Gruda 2. julija poroča: "Za bodoče organizatorji nič ne rečejo, so že malo utrujeni, morda tudi naveličani... Prav lahko se zgodi, da bo prihodnje leto izseljenski piknik v nekem drugem kraju. Obenem s temi organizacijskimi skrbmi se poraja tudi kopica drugih, ki so prav tako pomembne za samo podobo piknika, ki naj bi bila vse kaj več kot NAVADNA VESELICA! Tako R. G. Mi v izseljenstvu že desetletja govorimo, da ne moreš v krajih, in mestih (škofjeloški grad!), ki so tesno povezana z nasilno smrtjo tisočev Slovencev, prirejati veselice. To je silna klofuta izseljencem in krščanski etiki.

Dobili smo prošnjo za objavo:

Slovenski narodni odbor
Buenos Aires, 26. junija 1986

Poziv narodom Jugoslavije

Ob spominu na neštete žrtve komunističnega totalitarizma med našimi narodi poziva Slovenski narodni odbor vse narode Jugoslavije, da se tako doma kakor v emigraciji združijo v skupnem odporu do sedanjega režima in se prično pripravljati na prihodnost po njegovem zlomu.

Slovenski narodni odbor je mnenja, da je mogoče urediti prihodnost narodov Jugoslavije edinole s sprejetjem načela, da imajo vsi narodi Jugoslavije pravico do samoodločbe glede svoje državne in družbene ureditve.

Vsak izmed narodov Jugoslavije ima pravico do politične svobode in samostojnosti. V ta namen naj narodi na demokratičen način, s sklepom večine svojih svobodno izbranih predstavnikov ali z ljudskim glasovanjem izglasujejo ustanovitev svoje samostojne države kakor tudi način morebitne mednarodne povezave.

Prav bi bilo, da bi se zastopniki posameznih narodov v emigraciji pogovorili in zedinili glede načel in postopka, po katerih bi bilo mogoče izvesti zgoraj navedene zamisli po zgledu »Demokratske alternative«, sprejete v Stanstedu, v Angliji, leta 1963.

Ves postopek demokratizacije naj bi se izvršil v naprej določenem in omejenem obdobju, pri čemer bi mogla služiti kot koristen vzorec »Slovenska formula«, ki jo je leta 1960 predlagal dr. Miha Krek.

V omenjeni prehodni dobi naj se začasno ohrani sedanja razdelitev Jugoslavije na republike, na katere bo treba prenesti v čimvečji meri politične, gospodarske, administrativne in varnostne odgovornosti.

Potem, ko bodo narodi jasno izrazili svojo voljo, naj se na miren način izvrši prehod v novo državno in družbeno ureditev.

Za Slovenski narodni odbor:

Predsednik: Rudolf Smersu

Tajnik: Dr. Ludovik Puš

Tajnik: Dr. Peter Urbanc

The Science of Farming is a day full of fun.

Kaj povzroči, da so nekatera jajca zunaj rjave barve, nekatera pa bele? So živalski odpadki takšni, da proizvajajo lahko energijo? Kako je možno da je en bik lahko oče 50.000 teletom?

Kje lahko dobite to zadevne prehranjevalne misli? Na kmetiji, ki je del razstave, ki jo lahko vidite v Ontario Science Centre.

Če hočete še več informacij o teh agrikulturnih vprašanjih, vas pozivamo da si ogledate razstavo in sicer katerikoli dan do 2. novembra. Za nadaljnje informacije kličite (416) 429-4423.

FOOD
March 6 - November 2, 1986

TAKE THE FAMILY TO THE FARM
AT THE ONTARIO SCIENCE CENTRE.
Don Mills Road at Eglinton Avenue East, Toronto.

Ministry of
Agriculture
and Food
Ontario

Nadalje pravi v pismu: "Svetujem vam tam v Sydneyu, da prvo počistite tiste zakrinkane agente, ki se zastonj vozijo z JAT-om na Brnik in v Ljubljani in poročajo o nas... Vam pa g. Jože Korošok dam na znanje skrivnost, ki bo "pila" ASIO (Avstralska obveščevalna služba), in pa Jugo-agente v Canberri. Lahko poveste, da ste dobili od mene. Vsaj je bil poslan Telex iz Münchena na Australische Belegschaft, naslovljen na Mr. Rodda (brother in law to Gough Whitlam, then Australian Prime Minister), ki je bil poslanik v Bonnu, West Germany. "GAMA 3" je jugo-avstralska organizacija (državna), ki ima pri TELECOM-u tajno telefonsko številko (rotating each month) in lahko kličeš Reverse Charge iz kateregakoli kraja tega puklastega sveta, samo da jo veš.

Ti "Jugoslavi", vključno Slovenci, so plačani od avstralske vlade kot "svetniki" (consultants) in špionirajo za Avstralijo, a v prvi vrsti sami za se.

Vse sem razkrinkal 1967 leta črno na belem, vse v Bonnu, W. Germany, in v Münchenu, pa kaj, jaz sem potegnil takratko. Nikdar se nisem smejal nesreči sočloveka, niti živali, a mnogi so se meni. Ker je zdravje slabo in že pešam, tudi drugih del ne delam več, tako sem se zaklel lansko leto, da naj moja hčerka Berna počiva v miru, kot si je zaslužila. Samo jaz in ona veva, koliko sva trpela v pričakovanju slovenske pomoči iz Avstralije septembra 1976 v Münchenu. PA JE NI BILO, JE BILA ODKLONJENA! Kar korajžo, gospod Jože, kar počistite Sydney in Canberro od Jugo- vohunov. Kar razbobjajte o GAMA 3 jih bo zelo skelelo nekatero prizadete".

Na televiziji smo videli, ko so iz Sydneya deportirali neke Hrvate kot "vojne zločince", njih otroci in žene so na cesti kleče prosile policaje, da naj jih ne odpeljejo na Airport, jokali so in nič ni pomagalo. Tako bi tudi radi

KJE SO

Kje so sinovi naši, naši fantje in možje,
ki so odšli in ni jih več nazaj?
Kje so, kje so! so vpile oblečene v črnino
naše matere in dekleta in žené,
zbrane pred župniščem na Trnovem.

Kakšne propagande strup ste pile?
je rohnal naš slavni gospod župnik,
roteč: še zdajle vas popeljem k njemu,
k samemu tovarišu predsedniku!
Ah, ki se je iz Baze 20 v Kočevskem Rogu
z revolverjem v roki vzpel
za polboga v Ljubljani.

In so odšli k tovarišu predsedniku.
"Če hočejo pa babe naj zvedó! Povej,
da jih je Revolucija požrla!"
je rekel mirno in ledeno mrzlo Kidrič
- obraz ves spremenjen v oblast in slast -
on, ki je kričečo množico ponižno prosil
na Kongresnem Trgu z Univerze
kazen zanje, narodne izdajalce,
ki več ne bodo videli planin ne sonca ne neba!

In so odšli: naše matere in dekleta in žené
in naš slavni Franc Saleški Finžgar,
(med njimi stopal tih je Jezus Kristus)
in vsi so mislili in mislili in mislili,
kako krvavo mora biti žrelo Revolucije!
(In kaj je moralo požreti tebe, Boris Kidrič?)

Branko Rebozov, Buenos Aires

BUENOS AIRES

SLOVENSKA MLADINA je po do sedaj najlepšim slovenskim dnevu znova nastopila v narodnih nošah na proslavi argentinskega narodnega praznika 9. julija na trgu v Hurlighanu. Lepe slovenske narodne naše so poživile skupine nastopajočih različnih narodnih krožkov. G. Jure Ahčin pripravlja v času poročanja pristavsko plesno skupino, ki bo sodelovala z drugimi narodnimi folklornimi društvi na barikadnem zimskem festivalu. Čestitamo!

Ad Buenos Aires: SLOVENCII v Argentini že desetletja proslavljajo spomin domobranskih junakov, pobitih leta 1945. Letošnja proslava v Osrednji slovenski hiši je bila od vseh dosedanjih najlepša. Domobransko petje, igralski prizori (g. Miha Gaser) in slavnostni govor polkovnika g. Cofa so pričali, da v srcih vseh zdomecev in zlasti mladine gori ljubezen do slovenskih junakov. Sanhuška skupnost je pripravila svojo proslavo 29. junija. Pri proslavi je sodelovala mladina v režiji Frida Beznička. Slavnostni govornik - pisatelj dr. J. Krivec je dal slavju globok pečat. Slomškov dom v Ramos Mejia je počastil domobranske junake 28. junija. Mladina se je proslave polnoštevilno udeležila. Letošnji slavnostni govornik na tej proslavi je bil predsednik društva Pristava dr. Julij Savelli.

ZDOMSKA in izseljenska mladina je dala pobudo za razgovor z živimi pričami revolucije. Pri okrogli mizi bodo sodelovali na vprašanja gg. Emil Cof, Nikolaj Jeločnik, Ivan Korošec, predsednik SNO Rudolf Smeru in drugi. Hvale vredna vzpodbuda!

KNJIGA Stane Kos, Stalinistična revolucija na Slovenskem 1941-45. (I. del, 365 strani) je na razpolago v Dušnopastirski pisarni. Priporočamo!

PRISTAVSKA mladina je v očetovskem tednu obiskala slovensko skupnost v Mendozini in jo presenetila z igro v režiji g. Miha Gaserja. S. D. G. taka srečanja pozdravlja

z željo, da jih poživijo tudi ostala naša društva. Mladinski stiki so bistvenega pomena za slovensko skupnost in njeno ohranitev.

Dr. Alojzij Starc - delegat slovenskih dušnih pastirjev v Argentini. Argentinski škofovski odbor za izseljence je potrdil predlog slovenskega metropolita dr. A. Suštarja in imenoval za delegata slovenskih dušnih pastirjev g. dr. A. Starca. Doktor že od leta 1953 deluje v slovenskem dušnem pastirstvu v Argentini in je bil zvesti sodelavec Msgr. A. Oreharja. Imenovanje nas ni presenetilo, saj smo zvedeli takoj po pogrebni maši, da so vsi slovenski duhovniki soglasno predlagali prav njega. Vsi Slovenci želimo novemu delegatu mnogo božjega blagoslova pri njegovem poslanstvu s prošnjo, da ga vsi podpremo, da bi tudi v bodoče posvečal svojo veliko ljubezen in skrb za nas vse-zlasti za slovensko mladino.

Trije rodovi smo se zbrali danes tukaj: Tisti, ki ste že kot odrasli možje prišli v emigracijo, tisti, ki smo šekot negodno mladiči trepetali na golem Vetrinjskem polju in tisti, ki ste bili že rojeni tukaj. Zbrala nas je zvestoba idealom, za katere smo se borili pred več kot 40 leti, zbrala nas je hvaležnost tistim, ki so ta naš boj vodili. Zbral nas je čut spoštovanja, čut pravičnosti, čut krščanske pietete do moža, ki ga štejemo mi že čez štiri desetletja za velikega Slovenca naših časov, kar mu bo morala priznati nekoč tudi slovenska zgodovina. Zvestoba ustanovitelju slovenske vojske generalu Leonu Rupniku nas je zbrala danes tukaj! Zvestoba spominu moža, ki ga je pred 40 leti obsodila komunistična partija na smrt in ta sodni umor tudi izvršila.

"Les morts ont saisi les viifs!" Mrtvi so zgrabili nas žive. Zgrabili so nas, njegove soborce, zgrabili pa so tudi vest krvnikov, zato danes vprašujemo: "Kje ste danes vi, s katerimi smo se borili skupaj, kje je slovenski čut hvaležnosti možu, ki je dal prostovoljno največje, kar človek dati more-svoje življenje!"

Naše vprašanje spokorjenim in nespokorjenim krvnikom-sodnikom pa naj izveni v presunljiv krik naroda: "Kaj ste storili s človekom, ki je zastavil svojo čast vojaka-generala, da je vam in nam - slovenskemu narodu - zagotovil življenski obstanek? Zakaj še po 40 letih strahopetno tajite njegov grob, zakaj še po 40 letih mečete blato laži in klevet nanj in na njegovo vojsko, da se obdržite na oblasti?"

"Večje ljubezni pa nima nihče, kakor ta, ki da življenje za svoje prijatelje!" Niso moje te besede, besede Tistega so, ki vidi vsako našo skrivno misel, ve za vsak naš namen in ki bo sodil naša dejanja.

General Leon Rupnik ni spraševal, kdo je njegov prijatelj v tistih časih - svojo čast in življenje je zastavil za narodovo preživetje.

Po tolikih letih moramo obnoviti spomine na tiste dni, da se otresemo izkrivljanja zgodovine partijskih pisateljev in da predamo zanamcem

pravo sliko generala Leona Rupnika, preden nas pokliče tisti, ki mu gre sodba-Bog!

Zgodovina je polna paradoksov. Vedno znova se ponavlja skrivnost zgodovine da so premagani, zasramovani, obrekovani, mučeni in pobiti zmagovalci, medtem ko navidezne zmagovalce odnese že

Gospa Terezija Tomšič, soproga celjskega župana dr. A. Voršiča je 25. maja vzela slovo od tega sveta in se pridružila svojemu dobremu možu. Dočakala je 83 let. Plemenita gorenjska rojakinja iz Volčjega potoka je prišla v Celje, kjer smo jo poznali zlasti revni študentje. Svoje tiho samarijansko delo je nadaljavala tudi v Argentini. Bila je vzgled krščanske požrtvovalnosti in dobrote. Vsi jo bomo ohranili v lepem spominu. Rada je brala Slovensko državo in nas vzpodbujala, da vztrajamo v delu za slovensko svobodo.

Žalujočim g. Vladimiru, ge. Danici por. Župan in nečaku g. Ivu Adamiču izrekamo naše sožalje.

Bratje Oblak, stavbeno mizarstvo in tovarna za plastične navojnice, požrtvovalni sodelavci pri skoro vseh slovenskih prireditvah in podporniki slovenskega tiska, so sprejeli na veliki pohištveni razstavi v B. Airesu prvo nagrado. Tretjo je dobil tovarnar pohištva, konjiški rojak g. Germ. Čestitamo.

Ob 40. letnici smrti prezidenta, generala L. Rupnika

sodba njihovih sodobnikov na smetišče. Po 40 letih komunistične propagande, laži in blatenja, odgovorimo danes na nekatera vprašanja, ki niso bila stavljena na sodnem procesu gen. Rupniku, da utrdimo resnico o njem v nas in narodu.

Mrtvi so zgrabili nas žive! Mrtvi zahtevajo resnico o sebi!

Dolg je naš spomin, trpek je kakor pelin, hočem vam ga obuditi danes, če ste kaj pozabili, hočem vam ga prikazati, če ga niste poznali. Nam in njegovim sodnikom gredo moja vprašanja.

Generala Rupnika je razpad Jugoslavije zatekel v Celju. Če je bil izdajalec in kolaboracionist, zakaj ga nacisti niso nagradili za izdajo? Zakaj je moral pobegniti pred njimi brez vsega v Ljubljano? Zakaj ga tudi fašistični okupator ni nagradil, ampak je poslal njega in njegove sinove v internacijo? Zakaj je posredoval za oficirje, ki so ostali brez vsega, ne da bi koga vprašal, kakšnega političnega mnenja je? Zakaj je prevzel mesto ljubljanskega župana? Zakaj ni izročil štajerskih in gorenjskih beguncev okupatorju? Zakaj ni izročil transporta madžarskih Judov, ki je stal na ljubljanskem kolodvoru Gestapu, če je delal za Nemce, ampak jim je pomagal, da so prišli v Italijo? Zakaj je sprejel mesto prezidenta Ljubljanske pokrajine? Zakaj je postavil po goje-edini v tistih časih v okupirani Evropi nemškemu okupatorju, ko je bil ta na višku svoje moči? Zakaj je zahteval slovensko domobranstvo-slovensko narodno vojsko s slovensko zastavo, poveljstvom, slovenskim poveljevanim jezikom, slovensko upravo, slovenske šole? Zakaj je zahteval, da se noben domobranec ne bo boril izven slovenskega ozemlja? Zakaj je zahteval priključitev Gorenjske in Primorske? Zakaj je Gestapo zasledoval vsak njegov korak? Zakaj je ta imel nalog, da pretrgajo njegove govore, o čemer še lahko pričajo žive priče? Zakaj mu niso pomagali Italijani in Nemci v emigraciji, če je delal za njih? Zakaj se ni zatekel k njim v smrtni stiski, preden so ga izročili rdečim krvnikom?

Odpovedalo je slovensko pravo pod pritiskom komunistične partije - bil je to sodni umor! Na vsa ta in druga vprašanja bo morala odgovoriti slovenska nepristanska zgodovina, ne pa plačani propagandisti partije. Mi smo poznali odgovore nanje: General Rupnik je hotel ohraniti čimveč slovenskih življenj, hotel nas je ohraniti kakor narod.

Zmotna in lažna je dilema o tistih časih, ki so jo vrgli narodu in emigraciji, da bi opravičili umor generala Leona Rupnika in okol slovenske narodne vojske: Ali z okupatorjem proti sovjetizaciji, ali proti sovjetizaciji z okupatorjem, ker ni resnična in ponovi isto laž dvakrat v enem stavku. Zmotna je bila celo za komuniste, ki so odklonili tako formulacijo. Pred nami je bila edina izbira: Ali prezgodnjno s komunisti ali smrt!

General Leon Rupnik je moral gledati, kako je okupator s komunistično pomočjo uničeval slovenska življenja in izbral je pot, ki jo je potrdila zgodovina že čez tri leta, ko je rdeča revolucija začela žreti svoje lastne otroke: Rdeča

nevarnost je bila v tistih časih večja za nas kot pa nacifašistična!

Brez krivde je bil kriv general Rupnik, brez krivde smo bili krivi mi - v tem je tragičnost tistih časov. Rdeči krvniki so nas pognali na oder zgodovine, kjer se je odločevalo o bistvenih vprašanjih človeka: svobodi, človeškem dostojanstvu, zahtevi naroda do življenja, jezika, vere, pravici do lastnine, svobodi mnenja in izražanja, proti grobem nasilju, krvavemu obračunavanju, strahotnemu teroriziranju partije, proti internacionalizmu, ateizmu in spojitvi našega naroda v mednarodni proletarijat.

Rojaki! Ta den bo poteklo 43 let, ko je poveljnik Vaških straž na Dolenjskem - podpolkovnik Rupnik Vuk - šel na sodnijo v Novem mestu zahtevati, da Italijani odlože orožje. Na italijanskem poveljstvu so ga sprejeli z naperjenimi brzostrelkami slovenski komunisti, ki so jih fašisti prepeljali po levem bregu Krke, med njimi prvi zasednik komunistične vlade v Sloveniji, Boris Kidrič in minister Aleš Bebler. Tudi mi se lahko vprašamo, kdo je bil kolaboracionist okupatorja? Mi ali oni?

Ko smo čez dva dni nato ležali na levem bregu Krke - na božji dlani - so se vrstile partizanske vrste, da nas pobijejo, smo sprejeli boj, ne da bi koga prosili za pomoč. Šele po urah boja, ko so nas napadli z italijanskimi oklopniki in italijansko posadko, so Nemci poslali par letal, ki so uničila oklopnike. Kdo je prej sodeloval z okupatorjem? Mi z Nemci ali komunisti z Italijani?

Čez deset dni se je isto ponovilo na Turjaku. Komunisti so z italijanskim topništvo zavzeli Turjak. Kdo je sodeloval s kom? Na Turjaku ni bilo Nemcev!

Predno smo mi sploh zgrabili za orožje in tega nismo dobili od okupatorja, smo imeli že tisoče mrtvih in to s strani komunistov. Ne pozabimo, da so slovenski komunisti in Sovjetska zveza bili zavezniki nacifašizma, ko so vlaki vozili desetisoče Gorenjcev in Štajercev v Srbijo in Nemčijo. Kdo je bil kolaboracionist takrat? Tudi na ta vprašanja čakajo v domovini odgovora.

Strašno je imeti zapečateni usta, mi tega nismo poskušali, zato slovenske zgodovine ne bomo zapečatili z molkom - ne na način kot so jo zapečatili v domovini, ne za ceno, ki jo zahtevajo za molk. Nas ni sram naše zgodovine, nobene strani ne. V svobodi živimo, zato smo dolžni predati zanamcem resnico, kakšna je bila.

Pred 2500 leti je v "Antigoni" Sofokles zapisal: Polla ta deina kouden anthropou deinoteron pelei". Veliko groznega, a nič strašnejšega, kot človek, ki ne biva. Lep je stih modrega Grka, toda za generala Leona Rupnika ne drži. General Rupnik živi v nas, živi v tem Rožmanovem domu, ki je zrastel iz darov znanih in neznanih, malih in velikih dobrotnikov, in si bo še poznim rodovom pričal kot nerazrušljiv spomenik priznanja in hvaležnosti možem, za vse, kar so storili za naš narod.

Stari cinik in mešetar z ljudmi, Winston Churchill je nekoč dejal: "Na vseh bojnih poljih še vedno lahko ozeleni trava, na moriških nikoli!" Če je vedno lagal, mu je vsaj enkrat ušla resnica. General Leon Rupnik je še mrtev tako nevaren komunistom, da si ne upajo povedati, kje je njegov grob. Ne more trava pozabe prerasti njegovega groba, ne more prerasti groba. Nadaljevanje na str. 8

Tovariši in gospodje Slovenci

Nisem se še udeležil slovesnosti, kjer se javnost ne bi pritajeno zasmajala, ko jo govornik nagovori: "Tovariši in gospodje". Do takih ogovorov prihaja na raznih mednarodnih srečanjih, v Ljubljani, naprimer.

Dobro! Pri nas, v "socialistični" ureditvi, nimamo gospode, v "ne-socialističnih" deželah pa se ljudje še vedno pustijo ogovarjati z gospodi. Razlika je, še tako neukim, več kot različna.

Manj razločno postane vse skupaj, ko se raznih zborovanj, seminarjev, simpozij, kongresov ali proslav udeležijo, poleg "delovnega ljudstva", tudi predstavniki Slovencev v Italiji ali Avstriji. En sam narod, ki je razdeljen na tovariše in gospode! Ideja o skupnem slovenskem prostoru postane v tem primeru čista utopija. Zato so tudi tisti pritajeni nasmehi v dvorani, ob takem nagovarjanju, bolj kisli.

In da ne bi zdaj kdo mislil, da tovariš pomeni kaj drugega kot gospod! Seveda, tako bi naj bilo! A glej ga vraga: Ko je v jugoslovanski Sloveniji treba ogovoriti delavca, dijaka, študenta, se ga ogovori samo z njegovim imenom ali pa kar: "ej, ti". Ko pa se ogovarja šefa, da o političnih vodilnih delavcih raje molčimo, postaje ogovorjeni na lepem tovariš. Pa to vsemu socializmu in enakopravnosti navkljub. Zakaj zlorabljati "tovariša" tako, da z njim samo zamenjamo "gospoda"? Ja, zakaj? Ampak tako je...

Primerilo se mi je, da sem kot začetnik v velikem podjetju, tele-

foniral svojemu direktorju. Njegova tajnica me je popravila: "a tovariša direktorja želite?" In ker sem še naprej vztrajal samo pri "direktorju", me je še enkrat popravila s "tovarišem direktorjem". Nakar sem ji dejal: recite mu, da želi z njim govoriti tovariš Hotimir. Pa zakaj ne bi še samega sebe ogovarjal s "tovarišem", če smo si vendar izborili enakopravno družbo.

Ni mi znano, kako našega "tovariša" gledajo tisti, ki so ogovorjeni z "gospodom". Verjetno nas imajo ti gospodje za nekaj izjemnega, imenitnega, skratka socialističnega.

Saj je pri nas tovariš zares imeniten, ko pa se z njim ogovarjajo že sicer imenitni gospodje. Taki gospodje se sploh ne počutijo užaljene, če jih ogovarjajo s tovariši. To jim je samo dodatno zagotovilo, da so zares popolni gospodje, saj jih celo ogovarjajo tako, kakor se v socializmu spodobi le najvišjim.

In kdo je potem gospod, in kdo tovariš? Nekoč so bili Slovenci liberalci pa klerikalci pa... Danes se delijo na "stranko" tovarišev in "stranko" gospodov. Predlagam pa da ustanovimo še naziv "gospod tovariš". Ta bi veljal vsem tistim, ki jih danes ogovarjamo s tovariši. Ker če živijo v socializmu so tovariši, ne? Če nam gospodujejo so gospodje, ne?

Če pa bi kdo poskušal predlagati naziv "pan", ga moram opomniti, da vojnega stanja še nismo uvedli. Še nismo! Počakajmo, prihaja pan Mikulič...

Hotimir

Pred leti smo poročali o kočljivem položaju na Kosovem in se poslužili knjige "Bojevniki za mir", ki je obširno obravnavala kosovsko vprašanje in beg Srbov pred Albanci. Oznovci so si po teh "rešenih" problemih, ki so jih zatrli tokrat z vso krutostjo, obetali, da bo v tem balkanskem predelu zavladal mir. V zadnjem času pa prihajajo znova vesti, ki vznemirjajo svobodni svet, zaskrbljen zaradi nevarnih trenj na važnem strateškem ozemlju na Balkanu.

Belgrad je po drugi svetovni vojni razglasil pravico obstoja makedonskega naroda in mu v zvezni državi priznal republiko.

Bolgari in Grki so že od vsega začetka zanikali obstoj makedonskega naroda, tisk pa že leta priobčuje članke, s katerimi hoče zgodovinsko prepričati svet, da v Grčiji in v Bolgariji ne obstojajo nikakršne makedonske manjšine. Bivša predsednica jugoslovanske zvezne vlade Milka Planinc je leta 1984 poskušala na svojem obisku v Zofiji pomiriti Bolgare in jih prepričati, da je nujno potrebno v Bolgariji nuditi Makedoncem so se zadnje čase le so še poglobile in zaostrele. Grški predsednik Papandreu je v poslanski zbornici meseca maja zavrnil belgrajska zatrjevanja, da v Grčiji obstoja makedonska manjšina. Bolgari sami rajše propagirajo združitev jugoslovanskih Makedoncev v Bolgariji.

Makedonska pravoslavna cerkev se že 20 let prizadeva doseči ločitev od Srbske pravoslavne cerkve. Neuspešna prizadevanja makedonske pravoslavne cerkve so dosegljivi višek nespornosti in spora ob razgovorih med katoliki in pravoslavci ob priliki razstave makedonskih ikon v vatikanskem muzeju. Pravoslavne delegacije, med temi tudi srbska, so demonstrativno zapustile kraj razgovorov. Grški metropolit Serafin in grška delegacija se teh dialogov sploh nista udeležili, češ, da Vatikan podpira šovinistično makedonsko narodno cerkev.

Nevarna trenja na Balkanu

Makedonci se čutijo v zvezni državi ogroženi s strani albanske manjšine. In to nič manj kot v petstoletnem otomanskem suženstvu! Makedonci predstavljajo po ljudskem štetju leta 1981 v svoji republiki 67% prebivalstva, ostali so Albanci, Turki, Aromuni in Srbi. Večjo skupino predstavljajo muslimani jugoslovanskega porekla, katerim je zvezna vlada priznala v Bosni svojo republiko. Najbolj kočljivo je vprašanje Albancev s 380 tisoči med milijon desetstotisočimi Makedonci pomembno manjšino. Ta živi vdolž albanske meje. Zanimivo je, da ta manjšina zelo narašča s številnimi rojstvi in politično izrablja težko gospodarsko stanje. Albanci se niso naselili samo na Kosovem, počasi prodirajo tudi v druge makedonske predele. Tako ustvarjajo muslimanski most med muslimansko Bosno, Kosovim in celo Metohijo.

Albanci v Jugoslaviji so protijugoslovansko usmerjeni. V Tetovem so meseca maja javno zažgali jugoslovansko zastavo. Ozna je morala energično nastopiti pri avgustovskih izgredivih med albansko in makedonsko mladino. To je povzročilo politično napetost. Zgleda, da Albanci hočejo nadaljevati s prodiranjem v makedonske predele-podobno kot

pred leti na Kosovem. Srbi in Makedonci pravoslavne vere zapuščajo okrožja, kjer Albanci nakupejo zemljo in hiše od umakajočih se Srbov in pravoslavnih Makedoncev. Po poročilih se je v zadnjih treh letih samo v tetovskem okrožju naselilo več tisoč Albancev. Makedonci se umikajo predvsem zaradi težkih gmotnih razmer in se naseljujejo po drugih republikah, tudi v Sloveniji. Znano je, da obstoja v Zahodni Nemčiji številna albanska emigracija, ki z dobrimi zaslužki nakupe srbsko in makedonsko zemljo, to zlasti na Kosovem.

Makedonski komunisti očitajo Albancem "iredentizem in nacionalizem". V zapadni Makedoniji se pojavlja vedno več muslimanskih albanskih duhovnikov. Albanci so v zadnjih letih zgradili in obnovili več mošej kot v letih 1900 do 1941. Starši pošiljajo vedno več svojih otrok v verske muslimanske šole. Okrog 200 muslimanov in to večina Albancev študira v teoloških vzgajališčih v Iranu, Siriji, Egiptu, Iraku in celo v Turčiji. Ta dejstva vznemirajo pravoslavne Makedonce in zato pazljivo sledijo razvoju, podobnemu na Kosovem. Makedonsko vprašanje je kočljivo tudi zaradi dejstva, da Grki in Bolgari nočejo priznati v svojih deželah makedonskih manjšin. Ta vprašanja prizadevajo belgrajski vladi velike skrbi. Je skoraj neverjetno, da bi Belgrad pristal na novo albansko kosovsko republiko.

Že v članku o kosovskem vprašanju smo nanizali zunanji-politično nevarnost, ki preti temu delu razburkanega Balkana. Ni dvoma, da se za albanskim prodiranjem skriva sovjetska težnja, da bi Moskva znova uspela prisiliti Belgrad na večjo povezanost s Kremljem. in Varšavskim paktom.

Svobodni svet pazljivo zasleduje ta razvoj, saj je znano, da Belgrad koleba v politiki t. i. nezavisnih, katerih soustanovitelj je bil poleg Nehruja in Nasserja Tito Broz. Jugoslavija ima težavno stališče in je s skupino neuvršenih povezana samo s 25% gospodarskim sodelovanjem. Jugoslavija je edina evropska država v tem bloku, slabe gospodarske razmere pa zahtevajo zato veliko previdnost. Svetovnopolične razmere zahtevajo politično jasnost, nemiri na Balkanu pa veliko previdnost. Belgrad se tega vsaki dan bolj zaveda.

Naša domovina Slovenija pripada k zapadu. V mednarodni svetovni politiki je potrebna jasnost in sama nevtralnost danes že ne zadostuje več!

S. Savinc

Knjiga: Aleš Ušeničnik in znamenja časov

Knjiga ima podnaslov „Katoliško gibanje na Slovenskem od konca 19. do srede 20. stoletja.“ Avtor, sedanji profesor Slovenika in asistent profesorja dr. Janeza Vodopivca na univerzi Urbaniana v Rimu, je v doktorski razpravi na Luteranski univerzi obravnaval velikega slovenskega filozofa in teologa dr. Aleša Ušeničnika (1868-1952). Najprej ga je osvetlil kot apologeta. Ko je proučeval Ušeničnika in literarne vi-re ob njem, je ob koncilskem stavku, da je „Cerkev v vsakem času dolžna preiskovati znamenja časov in jih razlagati v luči evangelija“ disertacijo razširil in v njej zajel razgibano obdobje v naši javnosti, ki zajema več kot petdesetletno obdobje, v katerem je Aleš Ušeničnik vedno opozarjal na „znamenja časov“. Knjigo je izdala Družina.

Merrylands 16.6.86.

Tajniku
S.I.M. Ljubljana in tistim, ki jim je res mar za slovenstvo
J. K.

Spoštovani,

Pred kratkim sem prejel Vaše pismo 29. maja, 86. (1828 / 11 DB) Hvala za pozornost. Eno knjigo ste mi še dolžni v vrednosti desetih dolarjev, pa si bom tisto raje zaračunal za letošnjo naročnino Rodne Grude. Saj če bi Vas vprašal za kakšno reakcionarno, oz. "prepovedano" knjigo, kakor so Torkar, Štih, Rožanc in drugi, mi jih itak ne boste poslali. Se razume, da jih ne boste nikjer našli, saj so v taki malenkostni nakladi tiskane, kakor verski listi, za katere 'ni papirja', ali pa so zaplenjene (a la Mitja Ribičič-Dolans - jugo-janičarja, ki skrbi-jo za potujčevalno literaturo bolj kakor za slovensko).

Če ne berete Slovensko Državo iz Toronta, vam pošljam dve fotokopiji mojih prispevkov in zahteve ZSA, izpopolnjenem v Melbournskem VESTNIKU kar ste verjetno že dobili. Jaz pa sem tudi dobil iz DNEVNIKA fotokopijo feljtona 28. 29. in 30. aprila glede ZSA. Ta korajžni dopisnik se ni podpisati ne upa. Gnojnico po nas zlivati, to se pa še upa. Ne, z izdajalci slovenskega naroda pa jaz ne bom nikoli prijatelj. Za to pa nisem ... v partizanih uši, strah, tifus in lakota pasel, za take izdajalce že ne! Zato, vidite spoštujem Bojana Štiha, idealista, na katerega leti blato in srbske psovke. Njegovo knjigo TO NI NOBENA PESEM ... sem že dobil, hvala.

Zavedajte se vi pri Matici, instrument beograjskega režima, da vi nimate bodočnosti, ker imate tujce in slovenske janičarje za zaveznike. ZSA pa trdno stoji za slovensko mladino v domovini in za vsemi slovenskimi narodnjaki doma in v tujini. Pišite proti nam kar hočete mažite nas kolikor hočete, kolesa zgodovine in razvoja ne boste več ustavili, ali po svoje obračali, ker vaš čas je minil. Štiri leta je imel nacizem krepilje v slovenski zemlji, štirideset let pa balkanski komunizem, se razume na ameriških dolarjih. V bodoče pa... kakor sami veste.

Sicer se pa včasih sprašujem, ko razmišljam o teh vaših obiskih iz Slovenije, le koliko let bo še Matija obiskovala izseljenca po svetu, slovenske namreč, če novega naraščaja iz Slovenije nebo, ker bo pobalkanjen, večina tukajšnje slovenske mladine se pa Vašega jugoslovanarstva že zdaj sramuje. In kako dolgo bodo slovenska središča, kakor je naš Merrylands, še slovensko, če ni korenin, odkoder bi mogel arkatni sok plovenskega življenja; iz uboge, ogrožane Slovenije?

Če bi se vse to, kar se dogaja danes v Sloveniji, ne zgodilo, bi ZSA tudi ne bilo, ker bi ne bila potrebna. Sicer je pa lažje reči: Vraj naj zname še politiko in jugoslavijo s Slovenijo vred! Meni je dobro, oni naj se pa za sebe brigajo. Od teh pa ni nobenih koristi. Le koliko je še naših vrlih rojakov, ki so pripravljani žrtvovati za slovenstvo: Čas, svoj denar in dobro ime? Če vam je oportunistično bolj pri srcu kakor narodnost, potem vsaj ne ovirajte delo redkih idealistov in ne

mečite slovenske bisere svinjam.

S slovenskimi pozdravi —
Jože Košorok y. Korošak

Novomašniki v Sloveniji

Iz ljubljanske nadškofije: 1. Anton Bidovec, rojen 19. junija 1961, Buenos Aires; 2. Dušan Kozuh, rojen 31. marca 1960, Škofja Loka; 3. Bojan Likar, rojen 10. julija 1959, Leskovic; 4. Franc Petrič, rojen 16. oktobra 1960, Rateče-Planica; 5. Peter Zakrajšek, rojen 3. januarja 1961, Mirna.

Iz koprške škofije: 1. Silvester Čibej, rojen 23. novembra 1961, Idrija; 2. Primož Krečič, rojen 7. marca 1961, Vrhpolje.

Iz redovne skupnosti: cistercijan — Elred Špeh, rojen 14. februarja 1947, župnija Sv. Martin; frančiškani: Jurij Dolenc, rojen 30. maja 1953, Ljubljana; Anton Gorjup, rojen 9. decembra 1959, Moravče; Peter Jakopec, 12. januarja 1956, Sv. Benedikt v Slovenskih goricah; salezijanci: Franc Bračko, rojen 20. septembra 1958, Sv. Rupert nad Laškimi; Herman Gregorič, rojen 28. julija 1958, Zalošče pri Dornberku; Leopold Mihec, rojen 1. decembra 1958, Šentrupert na Dolenjskem; Metod Ogorc, rojen 16. novembra 1959, Brežice; Vinko Štrucelj, rojen 13. februarja 1957, Podzemelj.

Nad 4 milijone ljudi v Medjugorju

Medjugorje se že pet let, od 24. junija 1981, uveljavlja v svetu. Dogodki silijo k razmišljanju in ugotovitvi, da ne gre tu za kaj vsakdanjega, ampak za nekaj nadnaravnega. Kraj sam nima nikakih modernih naprav za oddih ali udobje; ni hotelov, prodajaln in kakih drugih objektov, brez katerih si ni mogoče več predstavljati modernega življenja. In vendar ima ta kraj več obiskovalcev kakor pa najlepši kraji oddiha ali najboljše opremljene umetniške galerije sveta.

The following article was written by William F. Buckley Jr., one of the two best syndicated columnists - the other one is George Will - and editor of the National Review and published by the Pittsburgh Post-Gazette, September 12, 1986:

The genocide Russia is still covering up

NEW YORK — Twenty Questions time ...

- It happened in 1932-1933 and there were approximately 10 million victims.
- Russia. Well, sort of: the Ukraine.
- Of starvation.
- No, not drought: cultivated starvation. You know, where there is actually food, but the people one intends to starve aren't permitted to move to where the food is, and the food is not permitted to be moved to where the people who are supposed to starve are.

Well, the implied questions and the explicit answers give it away, but giving it away is precisely the problem. Not many people know that between 1932 and 1933, Josef Stalin decided to crush the people of the Ukraine. The neatest way to effect this was to starve them to death. This was done by going in and removing the wheat - not an easy project. It's something like going into Iowa and removing all the wheat, and then moving in a division or two whose responsibility is to keep the borders, in this case the borders of the Ukraine (which by the way is the largest state in Europe, incorporated by force into the Union of Soviet Socialist Republics), locked tight in order to prevent people from moving out or food from getting in.

A good year for old Joe. He managed in that one episode to kill more people than Hitler killed in his slaughterhouses. In fact, he killed more people than were killed on all the battlefronts of World War I, up until then the heaviest hitter of any war in history.

Comes now the story of a small Canadian company that resolved to commemorate this spectacular act of geno-

cide, on its 50th anniversary. That was 1983, when "Harvest of Despair" was produced. Initiatives were instantly taken to sell the one-hour documentary to the networks, but neither CBS nor NBC nor ABC was interested, notwithstanding that the documentary was winning prizes abroad.

And here we pause in our narrative, having just viewed the documentary: It is not pleasant viewing. A camera can show the emaciated corpses of children for only so long before causing the viewer to feel a certain itch, not entirely unlike the kind of itch one feels inspecting, oh, the torture room at the Chateau at Chino, or the collection in Leningrad at the Museum of the History of Religion and Atheism - a collection of torture instruments used during the Inquisition, and serving, one supposes, as prototypes for use in the Lubyanka and throughout Gulag.

But one views such things - for instance, long accounts of life in Hitler's elimination centers - not for pleasure but for instruction. And it was the naive assumption of the producers of "Harvest of Despair" that there would be a lively interest in the West to see the evidence of one of the most spectacular acts of human cruelty in history. Moreover, not something entirely irrelevant to a continuing understanding of the Soviet Union and its policies. Why is that? Because official Soviet history simply denies that the famine ever took place - denies it quite categorically.

When Prime Minister Brian Mulroney of Canada made a pious reference to the Ukrainian famine on its 50th anniversary, he received a tongue-lashing from the

Soviet ambassador - an official protest, as though a reference to the Ukrainian massacre was on the order of a reference to the Protocols of the Learned Elders of Zion - a forgery.

Mikhail Gorbachev, profiled a season ago by Time magazine, is thus referred to: "Gorbachev looks well fanned. Just a bit ruddy in the cheek ... He laughs easily ... (His eyes) are an intense, dark brown ... The voice is extraordinary, deep but also quite soft ... low and melodious." He voiced his concern to Time over the 'hundreds of millions of people going hungry ... We, all of us, just have no right to ignore the situation'."

Well, planned starvation isn't only a historical memory. It has been going on in Ethiopia on a pretty grand scale, and Ethiopia is for all intents and purposes a satellite state of the Soviet Union. Mr. Gorbachev can't begin to fight hunger by encouraging starvation. And if he is against ignoring hunger, then he should be against ignoring the hunger and starvation effected by the principal figure in the development of the Soviet state, Papa Stalin. A continuing failure by the Soviet state to acknowledge the atrocity of 1932-1933 is, in effect, a continuing ratification of that atrocity.

The documentary will be shown on network by PBS on Sept. 24, and there is no way to avoid mentioning that it will be shown as a part of a two-hour "Firing Line" program, of which I act as the host. I can't really recommend that you watch it, for reasons listed above. But it is very important that you not forget that harvest of despair, that it live in the memory - like the Nazi Holocaust - as evidence of man's long bestial reach in our time.

TISTIM naivnim in komunistom koristnim budalom, ki so in še verjamejo rdeči propagandi, da so se Titovi partizani borili proti nacistom in fašistom v drugi svetovni vojni, so namenjena sledeča dejstva:

Jugoslovanski komunisti, pod Titovim vodstvom, so bili slepi hlupci Stalinovega terorja ter so od nemškega napada na Jugoslavijo do napada na Sovjetsko zvezo javno in odkrito sodelovali z okupatorjem, ki je bil Stalinov zaveznik, ter hoteli spremeniti Slovenijo v Sovjetsko republiko. Prepričevali in spodbujali so vojake, naj se ne bore proti komunističnim zaveznikom - nacistom, ki bodo osvobodili svet ameriškega, angleškega ter francoskega kapitalizma.

Po napadu na Sovjetsko zvezo pa se je to sodelovanje nadaljevalo podtalno ter poskušalo s satansko-sadističnim mučenjem in klanjem "osvoboditi" slovensko ozemlje vseh versko in narodno zavednih Slovencev, ki bi jim utegnili biti opozicija po končani vojni, ko so se s pomočjo sovjetske armade ter zavezniške izdaje, proti ljudski volji, polastili oblasti ter uvedli najstrahotnejši rododomor v petnajst stoletni zgodovini našega narodnega obstoja. Planinko

Kanadska znanstvena revija slavistov Canadian Slavonic Papers je objavila v zadnji številki (marec 1986) oceni dr. Irme Ožbalt (Koroška slovenska poezija/Carinthian Slovenian Poetry) in Rudolfa ... (S. Blumsztajn, Je rentre au pays).

Nadaljevanje s str. 6

bov njegove prodane in poklane vojske. Pokopali so njega, pokopali so slovensko vojsko, pokopali so nas - do končne smrti nas ne bodo pokopali nikdar! Ostal bo spomin v narodu nanj in na njegovo vojsko - kakor na vojsko kralja Matjaža, rasel bo, vse dokler ne bo prišla resnica o njem na dan. Takrat bodo spoznali znanjci, da je zgodovinsko poslanstvo slovenskega vojskovanja v domobranstvu in da žrtev generala Rupnika ni bila zaman.

Ko je stal tisto jesensko jutro pred 40 leti general Rupnik pred uganko življenja, ki naj bi mu čez par sekund odkrila smisel trpljenja, je z vero v naš narod in njegovo poslanstvo v bodočnosti vzkliknil: "Živel slovenski narod!" Objel je zemljo iz katere je izšel, za katero je delal in živel, dal svoje življenje, nam pa je dal svojo oporoko, ki smo jo dolžni izpolniti in s katero smo hodili v boj: "Domobranci! Za Boga, narod, domovino!"

Brulc jr., Bs. Aires

Te globoke besede je spregovoril na domobranski proslavi v Rožmanovem domu v Bs. Airesu g. Brulc. Slavja, ki ga je poveljal dr. Kukovica s sveto mašo in s prepričevalnimi besedami o žrtvi generala Leona Rupnika, so se ob veliki slovenski skupnosti udeležili predsednik SNO g.R. Smersu, predsednik Zedinjene Slovenije g. Rezelj, pisatelj dr. S. Kociper, Rupnikov sin stotnik Evgen, številni člani Tabora in Vestnika ter drugih organizacij. Posebno se je izkazala pristavska mladina z g. Rantom ml. na čelu. Njena recitacija je bila prava zaobljuba, da bomo zdomci vedno ohranili generala L. Rupnika v najlepšem in hvaležnem spominu.

V Rožmanovem domu bo ostala krasna Rupnikova slika in njegova generalska uniforma, prava svetinja domobranskega doma.

NOVICE

NOVI NUNCIJ V SFRJ: Apostolski sedež je za novega pronuncija imenoval nadškofa Gabriela Montalva iz Kolumbije. S tem imenovanjem je Vatikan prenehal s tradicijo imenovanja nuncijev v Beogradu, ki so bili italjanskega pokoljenja. Med nami Slovenci je že dolgo prevladalo mnenje, da zaradi težkih nacionalnih problemov med Jugoslavijo (Slovenijo!) in Italijo bi bilo pravilno imenovati za nuncija ne-Italjana. Predlog v tem smislu je bil tudi poslan v Vatikan.

SAMOMORI V SLOVENIJI: Že več let sem je poznan silni dvig števila samomorov. Za leto 1985 so zaznamovali nič manj kot 700 samomorov kar da kvocient 36 ljudi na 100 tisoč. Tu se bližamo ali pa smo že dosegli svetovni rekord, ki so ga dosedaj držale Madžarska in skandinavske države. Članek v Delu od 12. julija se ne spušta v razloge, ki današnjo slovensko družbo silijo v obup. Primerjava z razmerami v Sloveniji pred revolucijo, ko je bilo samomorov vsaj za dve tretjini manj bi bila zelo poučna!

TEHARJE: Iz tega taborišča je šlo v mučeniško smrt skoraj 30 tisoč ljudi. Slovencev, ki so bili vrnjeni preko Pliberka je bilo blizu 5 tisoč. Da bi se preprečilo obiskovanje in zakrila glavna mesta likvidacij, so oblasti zalile ta mesta z umetnim jezerom. V Toronto je žena, ki je bila priča grozne smrti dojenčkov tega taborišča. S silo so jih odvzeli materam in jih odpeljali na odprtem vozu izven ograje taborišča. Pekoče sonce in pleve

na katerih so ležali, jih je pred očmi mater tekom celega dneva uničilo. Milejša je bila smrt otrok v Betlehemu!

M. DJILAS 75 LET. Nobenemu resnemu ekonomistu ne pade v glavo, da bi primerjal današnji življenski nivo s predvojnimi. Tehnika je napredovala. Danes imamo ledene skrinje, kruh kupujemo, namesto dvokoles imamo avtomobile, itd. V današnji Jugoslaviji pa gre zato, kakšen življenski nivo bi mogli imeti, ako ne bi bilo te nesrečne revolucije. Kako obupno je v SFRJ pove Djilas v svojem intervjuju v "Il Giornale" 17. junija l. l. (Poročilo iz Nezavisne Hrvatske 14-86) ko stanje celo primerjava s staro Jugoslavijo in so izpade slabo. Djilas pravi, da v odnosu do zapadne Evrope je danes Jugoslavija v slabši relativni poziciji kot je bila pred vojno. Dejanske plače so celo nižje od predvojnih, produktivnost dela pa je tudi nižja. Takrat je bila zdravstvena pomoč boljša..., hrana je stala mnogo manj. Kvalificirani delavci so bili bolje plačani! Tako pravi danes Milovan Djilas. Ob njegovih besedah je kritika politične emigracije povsem odveč!

NEMCI-PARTIZANI Ena največjih vojaških čistk, ki so jih organizirali Nemci med zadno vojno v Bosni in Hercegovini je bila tako imenovana "Schwartz". Vse do danes so "vsi" mislili, da je operacija bila izvršena, da bi uničili partizane in zajeli Josipa Broza-Tita. Nemški vojni dokument (National Archives T501-250-274), kot poročila Sloboda od 10. julija 1986 pa navaja, da se je pet nemških, tri italijanske divizije, bolgarske, ustaške, muslimanske edinice in PRVA IN DRUGA PROLETARSKA brigada tolklo zato, da bi ujeli Mihajloviča in uničili četnike.

V tem istem članku so potem še podrobno, da se partizani enos-

tašno v 1944-45 ne bore proti Nemcem. Posebno sta bila ostra v tej kritiki angleška generala Aleksander in Wilson. Nemška vojska se je od jeseni 1944 naprej umikala iz Grčije in centralne Jugoslavije. Teren je bil tako težak, da bi se mogli vojaški transporti ustaviti na težavnejšimi kamni (in ne skalami) vrženi v dolino. Umik se je vse do aprila 1945 vršil nemoteno! Kako smešno in ironično zveni očitek antikomunistom, da so bili izdajalci. Nemci so se jih bolj bali, da bodo v gotovem momentu udarili na nje, kot partizanov!

MASTNAK TOMAŽ: Temu državljanu slovenske republike groze s kazenskim postopkom. Njegov greh je bil, da je v teku priprav za letošnje volitve (potrditev kandidatov, opr. ur) kritiziral in odklonil kandidaturu Branka Mikuliča za predsednika vlade SFRJ. Njegovi razlogi za odklon so bili, da je Mikulič bil povezan v republiki BiH z odsodbo Sešlja (8 let), tuzlanskega sociologa Sokliča (5 let) in t. i. muslimanskih fundamentalistov (kazni do 15 let). Mastnak je očital Mikuliču, da je prispeval k represiji v republiki, ki se kaže v gornjih obsodbah in tudi še v prepovedi knjig in še posebej v begu intelektualcev iz BiH, predvsem v Srbski eksil. Za Mastnaka je pri Predsedništvu SR Slovenije interveniral "Odbor za odbranu slobode misli in izražanja iz Beograda" s številnimi podpisi srbskih kulturnikov.

OBTOŽNICA UMAKNENJA: 32letni sociolog Tomaž Mastnak je bil 10. julija l. l. v Ljubljani pred sodiščem. Po burni razpravi, in pred številnim občinstvom je javni tožilec umaknil obtožnico. Umik obtožbe je dokazoval, da spričo velikih problemov, ki jih imajo, je Mastnakova kritika v žaljivem tonu "Neznatna družbena nevarnost". Drugače povedano, delikt

žalitve ostane, obtoženec je samo izjemoma odnesel zdravo kožo. Prvi znaki odprtosti in če že ne demokracije pa saj tolerance in civilizacije! (op. ur.).

GLASOVI IZ SLOVENSKE FURLANIJE IN BENEČIJE.

Slovenski zdomski tisk povezuje skoro vse Slovence, razkrojene po kontinentih. Koroški in primorski rojaki radi bero naše tednike, mesečnike in revije, zdomci pa radi segamo po "Ognjišču" in "Družini" iz domovine, prav tako po celovskem "Našem tedniku" in "Zvonu". Bolj redko prihaja med zdomce tednik Slovencev iz Videmske pokrajine "Novi Matajur", zanimiv s poročili z Briškega, Čedadada in Kanalske doline. V Ukvah izhaja župnijski vestnik "Ukve". Videmski tednik je zanimiv zlasti po šegavih člankih, ki jih žela vztrajno piše Petar Matajurac. Ti članki so zrcalo razmer v Furlaniji in Benečiji. Odgovorni urednik "Novega Matajurja" je g. Izidor Predan, list pa tiskajo v Trstu. Že peto leto izhaja "Časnik Zveze slovenskih izseljencev - "Emigrant", dvomesečnik z direktorjem g. Klavoro na čelu. "Nekaj jin bo ostalo pri sarcu", ki ga priobčujemo za razumevanje prilik v Benečiji in Furlaniji, bodo Slovenci po svetu spoznali globlje slovenski problem v teh pokrajinah, pa tudi posledice asimilacije slovenskih rodov po svetu.

Slovenske izseljence iz Furlandije in Benečije opozarjamo na junjsko številko "Emigranta" ki objavlja pokrajinska zakona 51/1980 in 27/1984 z značilnimi prednostmi, ki jih nudi avtonomna vlada Julijske Benečije tistim, ki bi se odločili vrniti se. Zakona predvidevata z gotovimi pogoji nakup hiše, podporo za izgubljeno delo, podporo za šolo itd.

Erne